

Odă către Bahlui

Vasile Alecsandri

Adeseori departe de-a lumii triste valuri,
Cu pasuri regulate eu mă sor al tău pod,
Bahlui! locaş de broaşte! râu tainic, fără maluri,
Ce dormi, chiar ca un paşă, pe patul tău de glod.

„Trecut-au, zic atunce, a tale negre unde
Ca gloria, ca viaţa, ca visul de noroc!”
„Ba n-au trecut, stăpâne! trist nasul îmi răspunde
Eu le simt prea bine, căci mă cârnesc din loc”.

Când luna se iveşte pe-a munţilor gol umăr,
Când paşii mei, ca gândul, prin aburi rătăcesc,
Îmi place acele innuri de broaşte fără număr,
Ce, chiar ca oarecare, în hor orăcăiesc.

Atunce în credinţă a mea inimă saltă
Ca un glas prietin iubit şi aşteptat,
Căci gingaşele broaşte sunt dulci poeţi de baltă,
Precum mulţi poeţi gingaşi sunt broaşte de uscat.